

RECUILL DE RONDALLES

**DE
FRANCESC
FERRER PASTOR**

Amigues i amics,

Us donem la benvinguda i presentem els actes del 13 de juny de 2025, amb motiu del vint-i-cinqué aniversari del traspàs de Francesc Ferrer Pastor. També per les més de 100 edicions dels seus diccionaris des de 1956.

La nostra entitat inicià el seu camí ja en 1971 (ara farà 55 anys). Al llarg de la seua trajectòria, ha treballat de valent per la societat valenciana. Moltes persones han format part de les seues juntes directives, dels equips de treball en els projectes pel reconeixement de la catalanitat en un marc europeu universal.

Ens regim pels nostres estatuts i pels objectius allí consensuats: *Article 2n*. “l’estudi, la defensa i la promoció del patrimoni cultural, artístic i natural del País Valencià, mitjançant el desenvolupament de les activitats...”

D’això venim a dir-vos, com d’importants són les persones, les que per una part ja donaren les primeres passes i ens han de servir de referent per la seua singular tasca. També de totes aquelles que seguint el seu propi impuls, poden així mateix agafar el testimoni de les dones i homes que amb tanta generositat treballaren abans de nosaltres.

Francesc Ferrer Pastor, pertany a una generació de vides pioneres, que ho donaren tot, pel deler de conservar un llegat patrimonial i cultural del nostre poble per a les generacions futures.

Nosaltres ara i ací seguim aqueixa tasca i sabem com de necessàries i difícils són les exigències d’aqueix camí, en el qual tants motius de reconeixement i orgull tenim per a precíssament lliurar amb goig un cabal social-cultural que tant ha costat de guarir per a l’esdevenidor.

Gaudiu, recuperem el llegat que hui presentem i enfortirem la rella, que s’enfonsa per a rebre la sementera que donarà el fruit en les futures generacions.

Anna Oliver, *presidenta d’Acció Cultural del País Valencià*

(Del llibre de festes de la Font d'En Carròs, 2002)

RECULL DE RONDALLES DE FRANCESC FERRER PASTOR

L'any passat us presentàrem un recull de les darreres fitxes inèdites, en les que treballava els últims anys Francesc Ferrer Pastor. Aquelles estaven recollides dels assentaments dels segles XVI-XVII del Arxiu de la Font d'En Carròs.

Enguany us presentem les que completen la série, amb el número d'ordre original però agrupades temàticament pel seu interès.

En aquest recull comprovarem el mètode de treball de Ferrer Pastor, pel que fa a les rondalles. Veurem com arplegava rondalles per tot arreu del país. Algunes rondalles es repeteixen però l'interés d'aquestes rau en les diferències dialectals, de les quals Ferrer Pastor conservava fins a l'últim detall del llenguatge oral, així com en l'aplicació local de la rondalla. Per això no us sorprenga la presència de castellanismes o formes morfològiques, fonètiques, sintàctiques o lèxiques pròpies de la parla col·loquial.

Hem ordenat les fitxes per matèries i contingut per tal de facilitar i comprovar la diversitat i aplicació d'aquestes narracions curtes i populars. Totes elles desprenen un fort sentit alligador, propi i característic.

Les primeres s'han recollit per transmissió oral, en hores de revetla a la vora del foc o moments d'esbargiment: al casino, entre amics. De segur que algunes li les oiria al tio Toni Vicent que molts recordareu per la seua bonhomia i tarannà obert. Però a més cal dir -ho, el seu caràcter planer, juntament amb el cabal intel·lectual que atresorava (llegia moltíssim) creaven una combinació digna d'enveja. Jo encara recorde la seua memòria prodigiosa, recitant sense error *La vida es sueño* de Calderón de la Barca i l'especial afabilitat amb la qual impregnava a tots els que se li acostaven.

També altres rondalles les recolliria Ferrer Pastor del seu amic Miquel Just, home arrelat a la seua terra, els seus costums i les seues gents. Però que sabia aprofitar com ningú l'experiència de la vida i de les lliçons que per força s'aprenen de generació en generació.

A ells i els qui com ells, homes i dones valencians que han sabut preservar per a nosaltres aquest patrimoni cultural, un homenatge merescut i mai prou valorat.

Com us deia, aquestes fitxes primeres (24 a 45) són dels anys 1960 a 1986, es reconeix de seguida per la lletra tan acurada que sempre conservà Ferrer Pastor i perquè en la riuada de l'any 1957 es perderen totes, inclosa la biblioteca, el treball i la casa. De la 52 en avant corresponen (1986 a 2000) a una etapa en la qual Ferrer Pastor comença a revisar les seues lectures i llegir temes que li interessien. No perd ocasió però, de recollir amb la metodologia habitual aquelles dades i notes que utilitzarà en els seus treballs. Podeu observar que la lletra manuscrita ha perdut la seua fermesa de traç, però no perd en absolut la capacitat crítica i de síntesi dels seus continguts. Així doncs, fruiu d'aquestes fitxes i que servisquen de record a tots els qui les han fet possibles, des de la memòria d'un poble que es troba viu.

Rondalles de la rabosa i el llop

24

Una rabosa i un rabosot s'ajuntaren per un camí portant cadascun una llebre a la boca. La rabossa li pregunta al rabosot:

– ¿A on vas?

– A Alaquàs–, contestà ell, i en obrir la boca li caiguè la llebre, que la rabosa agafà ràpidament, i volent venjar-se li preguntà el rabosot a ella:

– ¿I tu, cap a on vas?

– A Torrent, i no separe les dents–, retrucà ella en les barres ben apretades i sense amollar la llebre.

25

Una rabosa va vore un llop que portave un formatge a la boca i va preguntar-li:

– ¿A on vas?

– ¡A Vinaròs!, va contestar-li el llop, *mentres* en obrir la boca deixave caure el formatge que la rabosa replegave.

– I tu, ¿a on vas?, va preguntar també el llop, volent tornar-li la malifeta.

– ¡A Canet!, va retrucar la rabosa amb les barres ben apretades. Per això als de Canet els diuen “raboses” de malnom.

(Aquesta rondalla s'aplica a altres pobles l'u amb vocal oberta i l'altre amb totes les vocals tancades)

39

Un llop i una rabosa s'ajuntaren a la Vall de Gallinera, i *veent* que el llop portava un tros de carn a la boca, la rabosa li preguntà:

– ¿A on vas?

– A Benissivà, contestà el llop, i en obrir les barres deixà caure la carn, de la qual s'apoderà la rabosa. Llavors el llop, volent *vengar-se* li digué:

– ¿D'a on vens?

– De Benissili, contestà la rabosa sense separar les dents ni *desmamparar* la carn.

39 Un llop i una rabosa s'ajuntaren a la vall de Gallinera, i veent que el llop portava un tros de carn a la boca, la rabosa li preguntà:
– ¿A on vas?
– A Benissivà, contestà el llop, i en obrir les barres deixà caure la carn, de la qual s'apoderà la rabosa. Llavors el llop, volent vengar-se li digué:
– ¿D'a on vens?
– De Benissili, contestà la rabosa sense separar les dents ni desmamparar la carn.

42

Una rabosa va trobar un llop que portava un formatge a la boca, i astuta com és, va preguntar-li:

– ¿A on vas?

– A Veo, va contestar el llop deixant caure el formatge que la rabosa va agafar de seguida.

El llop, volent retrucar-li, va dir-li:

–¿i tu, on vas?

– A l'Alcúdia, va respondre la rabosa amb les dents ben apretades. Per això, als veolins els diuen «llops» de malnom i als alcudienecs, «raboses».

Rondalla del capellà de Riola

22

“El capellà de Riola”

Quan tornava a la seua parròquia de Riola, quatre lladres li robaren els diners que duia i la mula que muntava, i abans d'amollar-lo li feren jurar que no en diria res a cap home ni a cap dona. Però l'endemà, quan el capellà cantava la missa veia els quatre lladres amagats en un racó de l'església i sense faltar al seu jurament en arribar al prefaci començà a cantar:

Venint de Tarròs
i anant a Riola,
me robaren quatre onces
i una mula molt bona.
Me feren jurar
per Déu i per ma corona,
que no *heu* diria jamai
a ningun home ni dona.
A Vós *heu* dic, Pare Etern,
que no sou home ni dona;
els quatre que me robaren
són els que estan baix la trona.

Aquest conte inspirà, segons Martínez i Martínez, el passatge del «Juramento del cura de la mula andariega» que figura al capítol 1 de la segona part del Quixot (Vegeu Martínez i Martínez, *El folklore valenciano en el Don Quijote*, València, 1922)

La mateixa rondalla l'apliquen també al capellà de Catarroja.

"El sermó del capellà robat"

Un capellà que predicava en Catarroja descobrí, baix del pulpít, els lladres que l'havien robat quan venia de camí i que, sota la seua amenaça, havia jurat que no els denunciaria. Ho refereix un romanç:

Un dia, anant de camí
de València a Catarroja,
me furtaren cent doblons
i una mula molt bona.
Me feren jurar per Déu,
posant la mà en la corona,
que no *heu* havia de dir
a ningun home ni dona.
A Vós, Pare Etern *heu* dic,
que no sou home ni dona
per a què els feu agarrar,
que són els de baix la trona.

Roda Soriano al Suplement València, nº 486, del diari *Levante* publicà la versió susdita i una variant de Vila-Real.

Verum, dignum et iustum est.

Al passar per Catarroja,
m'ixqueren cinc lladres,
me furtaren cent doblons
i una mula molt bona que portava.
Me feren jurar per Déu,
posant la mà en ma corona,
que no *heu tenia* que dir a ningun home ni dona.
Vos ho dic a Vós, Pare Etern,
que no sou home ni dona,
i agarreu a eixos lladres,
que estan baix la trona

(És el mateix conte que aplique a Riola)

Rondalla de la balena

Hi va haver una avinguda de la Rambla en què, entre canyes, surava una albarda damunt l'aigua, que els d'Atzeneta van creure que era una balena. Per això al atzenetins els diuen "albardussos" de malnom.

Atzeneta del Maestrat
La mateixa rondalla la conten dels de la Pobla del Duc

31

Montfort caigué una albarda a la rambla i els montfortins, pensant-se que era una balena, anaren a matar-la en les escopetes. Quan algun tirador *fea* blanc, els altres cridaven:

– Tirem-li, tirem-li que ja li salten les plomes!

A Crevillent.

El mateix conte, menys desenrotllat, l'apliquen a Atzeneta del Maestrat.

Rondalla del burro i el llicsó

28

Al remat del campanar de Catarroja havia eixit un llicsó, i els catarrogins lligaren una corda al cap d'un burro, i en una corriola el pujaren *hasta* aquella altura arribant a tocar el burro el llicsó en *lo morro*, però no pogué menjar-se'l per haver quedat ofegat i mort.

28

Al remat del campanar de Catarroja havia eixit un llicsó, i els catarrogins lligaren una corda al cap d'un burro, i en una corriola el pujaren hasta aquella altura, arribant a tocar el burro el llicsó en lo morro, però no pogué menjar-se'l per haver quedat ofegat i mort.

Aquest conte s'apliquen també a molts altres pobles valencians com l'Alcora, Xàbia, Oliva, Énguera, etc.

Aquest conte l'apliquen també a molts altres pobles valencians com l'Alcora Xàbia, Oliva, Énguera, etc.

36

En Xàbia varen pujar al campanar un burro lligat del coll en una corda *per a* què es *minjara* un llicsó que havia eixit allà dalt, i quan *trea* la llengua perquè s'ofegava, els veïns dien molt satisfets:

– Ja el llep!

Aquest conte l'apliquen també a moltes localitats valencianes, com l'Alcora, Oliva, Énguera, etc.

46

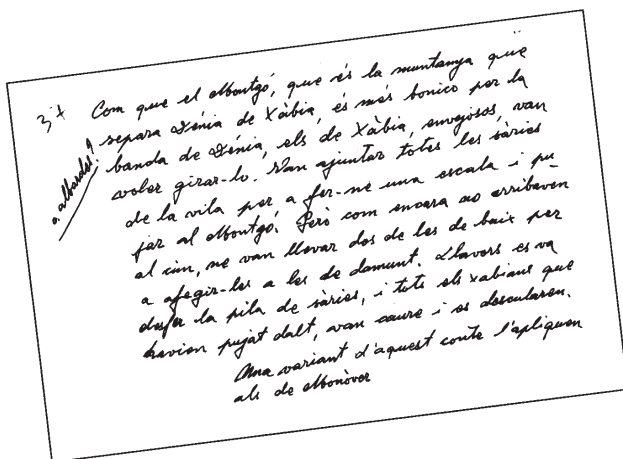
A l'Alcora van pujar un burro, lligat pel coll, al campanar, *per a* què es menjare un llicsó que hi havie eixit. Quan el van abaixar, l'animalet ja estave gelat. Per això als alcorins els diuen “gelats” de malnom.

Estirar de la corda

37

Com que el Montgó, que és la muntanya que separa Dénia de Xàbia, és més bonico per la banda de Dénia, els de Xàbia, envejosos, van voler girar-lo. Van ajuntar totes les sàries de la vila per a fer-ne una escala i pujar al Montgó. Però com encara no arribaven al cim, ne van llevar dos de les de baix per a afegir-les a les de damunt. Llavors es va desfer la pila de sàries, i tots els xabians que havien pujat dalt, van caure i es descularen.

Una variant d'aquest conte l'apliquen als de Monòver.

38

Xàbia

Segons una altra versió, en comptes d'amuntonar albardes.

Els Xabians tiraven del Montgó en una corda que havien lligat a la seua punta, volent girar-lo, però feren tanta força que la corda es va trencar i tots els xabians cai-gueren de cul.

És el mateix conte que apliquen els castellonecs als de Vilafamés.

43

Los de Vilafamés volien abaixar lo poble perquè trobaven que estave massa amunt, i van lligar tot Vilafamés amb cordes, i tiraven cap avall. Quan les cordes van trencar-se, los de Vilafamés van caure de cul damunt la terra roja del Pla, i van embrutar-se tots. Per això els dels pobles veïns los diuen «culrojos» de malnom.

El mateix conte l'apliquen als de Xàbia. Però *culroig* és també el nom d'un ocell que així mateix s'aplica com a motiu als de Betxí.

Rondalla del diputat

33

Els veïns d'Aspe demanaven moltes coses al diputat i *este* els va dir en un discurs parlant molt de pressa:

«Hijos de Aspe, ¿qué queréis? ¿Que Aspe sea puerto de Mar? ¡Pues consiguiendo *no* lo tendréis!» I ells entengueren que sí que ho aconseguirien

És una lleugera variant del conte aplicat a Castalla.

34

Els de Castalla demanaven moltes coses al diputat, el qual en un mitin els va dir:

– «¿Queréis que Castalla sea puerto de mar? ¡Pues *con serrillo* lo tenéis!»
I els castalluts es pensaven que havia dit «conseguido».

Serrillo o *serrello* és una herba silvestre que mengen els animals per la muntanya. Expliquen també aquest conte a altres localitats d'aquestes comarques.

Amprar la burreta

12

En Oliva a un olivenc li ampraven el burro i va contestar:

– Ara se l'han acabat d'emportar.

Aleshores el burro va descobrir la *mentira* bramant des de la quadra:

– Oooo, Oooo, Oooo.

13

Un de la Font li ampraren (el tio Quiquet de Sopa) la burreta i l'home va dir:

– Bé, et deixaré la burreta.

Tornà a per ella i li va donar totalment desaparellada i sense cabestre.

– Xe, ¿em deixes la burreta sense cabestre? La volia per a traure el fem.

– ¿T'he de deixar mitja hissenda? Ves compra't els aparells i després et deixaré la burreta.

El tio Quiquet de Sopa

14

Al tio Quiquet de Sopa li va manar la nora que li fera un feixet de jaç:

– Que tinc el porquet en un fanguer.

Li va prometre que li faria coques per a esmorzar.

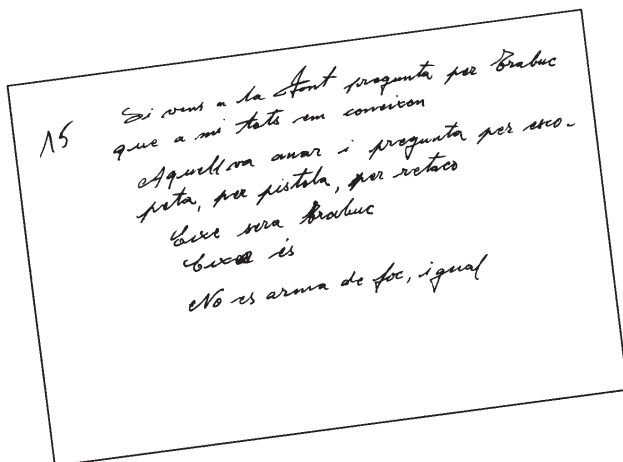
El sogre respongué:

– Xiqueta, al tio no li agraden les coques cansades.

Trabuc

15

- Si vens a la Font pregunta per Trabuc que a mi tots em coneixen. Aquell va anar i preguntà per escopeta, per pistola, per *retaco*...
- Eixe serà Trabuc.
- Eixe és. ¿No és arma de foc igual?

La cassoleta

16

Un xiquet de la Font era el carrejador de fem de casa cap a l'horta.

El pare era en l'horta i li havia de portar el dinar. Consistia el dinar en un fre-
gidet i uns trossets de carn.

El xiquet pel camí anava menjant-se els trossets un darrere de l'altre i a l'aple-
gar al bancal li diu a son pare:

- Prenga el dinar.

En regirar el pare la cassoleta i veure que no havia ni un trosset de carn diu:

- Açò que és?

- És que m'ha caigut la burra i no he pogut arregar més que el caldo.

La collita

17

Un llaurador totes les collites se li feien malbé de la roja, negreta, poll, etc. i li
diu a un altre.

- Com és que les calcides, ferratja (llicsons), lletrera, etc, no es *maleen*

L'altre li va dir:

- Eixes ixen de la terra i són filles, les que tu sembres són fillastres.

Dos amics

18

Dos amics de la Font se'n van a València i a un li agafaren ganes de pixar.

– Quedat ahí que jo vaig a pixar a un racó.

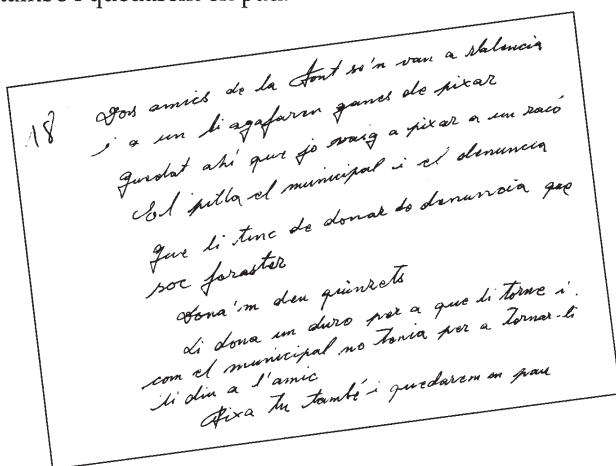
El pillà el municipal i el denuncia.

– Què li tinc de donar de denuncia, que sóc foraster.

– Dóna'm deu quinzets.

Li dóna un duro perquè li torne i com el municipal no tenia per a tornar-li li diu a l'amic:

– Pixa tu també i quedarem en pau.

Un olivenc en la carnisseria

19

Un d'Oliva anà a la carnisseria a comprar carn.

En demanar-la, el carnisser que no li volia vendre li va dir que allà només venien caps de burro.

El comprador respongué:

– Es veu que ha tingut molt bona venda perquè només *ne* veig un.

El delegat governatiu

20

A Oliva va anar un delegat governatiu i en vore a un empleat municipal, li va preguntar per la Casa Consistorial.

L'empleat no entenent el que li volia dir el va dur a una *venderia* del poble.

– Senyor, ací veu Ca Garrofi, venen de tot, veja si ací troba el que busca.

L'escolà de Riola

23

"L'Escolà de Riola"

Als riolencs els fa ràbia que els suecans els consideren endarrerits. Un any per Setmana Santa, el rector de Riola s'havia desmarxat en el compte del temps litúrgic i envià l'escolà a Sueca per tal de saber ben bé quin dia era. L'escolà tornà dient que era Dijous Sant, perquè els suecans visitaven els Monuments. Llavors el senyor rector li digué:

– Toca glòria, perquè enguany no *vullc* que *mos* avancen els suecans.

Brama dels llauradors

26

Torrent, Alaquàs i de Vistabella,
Picanya, Mislata, de Quart i d'Aldaia
i de Benetússer, Montcada i Xirivella,
i d'Almussafes també, i d'Alboraia,
i de Catarroja, Russafa i Paiporta,
de Massamagrell i de Meliana,
de Benimaclet i de Borriana
i per abreuja, de tota l'Horta.

"Brama dels llauradors de l'Horta de València" (1561) on han estat incloses injustificadament Borriana i Vistabella en la relació de "Los Llocs dels Pagesos"

Què parlen a Guardamar?

30

Diu que Nostre Senyor anava senyalant quins pobles havien de parlar castellà i quins valencià. *Senyalats* tots, quedà Guardamar, i van preguntar-li:

– Senyor, i *matros* ¿com parlarem?

– Aixina com *vullgau*, –va dir-lis i se'n va anar.

Per això en Guardamar parlen una mescla de valencià i castellà.

A Guardamar.

El mateix conte l'apliquen a Anna a la Canal de Navarrés.

30e Diu que Nostre Senyor anava senyalant quins pobles havien de ~~parlar~~ parlar castellà i quins valencià. Senyalats tots, quedà Guardamar, i van preguntar-le: – Senyor, i matros ¿com parlarem? – *chis* na com vullgau, va dir-lis i se'n va anar. Per això en Guardamar parlen una mescla de valencià i castellà.
a Guardamar
El mateix conte s'apliquen a Anna a la Canal de Navarrés

El corder

32

Els de Monòver volien que un corder pasturara a dalt la muntanya que hi ha en la vila, i com no podia arribar, van portar mobles dels seues cases per a fer-ne una pila per a a on puguera pujar l'animalet. Com encara no alcançava el corder la miqueta d'herba que havia eixit allà dalt, un del poble va *propondre* que tragueren dos llits i dos armaris dels de baix per a posar-los damunt dels altres. Li van fer cas i tot va tombar.

Al Pinós.

És una variant del conte aplicat a Xàtiva.

El ferrer de Benigembla

41

“ El ferrer de Benigembla, que no el volgueren ni en el cel ni en l'infern.”

En Benigembla hi havia un ferrer d'un geni embresquillat, que quan va notar que anava a morir-se, va manar que li ficaren el martell i les estenalles dins l'*ataüt*. Armat d'eixes ferramentes de l'ofici, es va presentar a la porta del cel, pegant dos cops ben forts al *picaport*. El criat de Sant Pere diu: – ¿qui és? El ferrer de Benigembla:– ¿Que no em coneixes? I Sant Pere que ho va sentir diu: – Tu no pots entrar ací, que eres massa amotinador; vés-te'n a l'infern a tractar en *los* del teu igual. El ferrer se'n va i toca a la porta de l'infern, i *veent* que *tardavan* a obrir-la comença a crits: –¿Que no obriu, maleïts? ¡Obriu prompte, covards! I ja anava a obrir-li un dimoni tort, quan se n'adonà un *atre*: –Diu, no li òbrigues a eixe que es pitjor que *nosaltros* i pot armar ací dins un rebombori que acabe en tots. I un diable nanet que va voler obrir el finestronet per a doctorejar, a penes es distragué, el ferrer de Benigembla li va tallar mig nas d'una estenallada.

La rondalla de la Veritat de Borriol

44

“La Rondalla de la Veritat de Borriol”

Diuen que els borriolencs eren tots molt *mentirosos*, i l'alcalde que ja n'estava fart, va dir-los que anirie a Castelló a buscar la Veritat. Quan va tornar al poble duia dalt *lo* carro una gerra tapada, i tots *los* borriolencs se pensaven que allò ere la Veritat. Un, de més atrevit, va destapar-la i va ficar la mà dins. Quan la va traure, cridave:

– Això és merda!

I l'alcalde, tot satisfet, va dir:

– Gràcies a Déu que a Borriol ja s'ha dit una veritat.

La Puput

45

Els de les Useres van *vórer* un *putput* al camp, i com era tan garrit en aquelles coloraines, van pensar-se si seria la Mare de Déu que se'ls havia aparegut, i va oferir-li flors. Com el pardal fea:

– Put, put, –els de les Useres responien.

– No put, Mare de Déu, que són flors.

Per això als de les Useres els diuen “putputs” de malnom.

15 Els de les Useres van *vórer* un *putput* al camp, i com era tan garrit en aquelles coloraines, van pensar-se si seria la Mare de Déu que se'ls havia aparegut, i van oferir-li flors. Com el pardal fea:
– Put, put, els de les Useres responien:
– No put, Mare de Déu, que són flors.
Per això als de les Useres els diuen “putputs” de malnom.

Notes de les lectures de llibres de Francesc Ferrer Pastor

Sant Vicent Ferrer

52

Diu que Adam e Eva entraren en hun ort, furtaren una poma, préssech o figa (no sap hom quiny fruit ere), e mengaren-lo's; aquest furt fo feyt, e per ocasió d'aquest, per .V^m anys, tots los qui morien anaven al infern, ells, Abram e los altres sants pares, e sent Joan Babtista; e quan exien de aquest món, anaven a parais, e toquaven a la porta, dient: «Senyor, obri'ns la porta de parais».

Jesuchrist responie: “E la poma de ton pare no és restituïda». Los infants petits semblanment.

Sant Vicent Ferrer, Sermons LIV, pàg. 272 Ed. Barcino 1934

Lo 4 grau ab lo qual Deus santifique la creatura es per baptismal ablució, axí com los infants petits quan són mundats del peccat original per lo baptisme.

Sant Vicent Ferrer
Sermons XXVI, Volum II pàg. 12
Ed. Barcino. Barcelona 1934.

E no solament dels infants petits, mas de hun jueu gran o altre infel, si ve al babbisme ab vera credencia, la sua aimia és santificada allí.

Sermons XXVI, Volum II, pàg. 12
Editorial Barcino, 1934

De *L'islam sota els croats*

48

(1986-2000)

Carròs

En documents posteriors es veu clarament que Abü In'fas era el de més edat dels dos, si no és que Basim havia assignat aquests castells a Carròs, Senyor Cristià del Rebollet.

Burns *L'islam sota els croats*, pàg. 80.

49

(1986-2000)

D'altra banda, l'alcaid de Xàtiva, a canvi de la renúncia al seu principal alcaicer i territori, el 1244, va rebre per a ell i els seus, a perpetuïtat els castells de Montesa i Vallada, ja que la reina havia aconsellat al rei Jaume durant les negociacions «que no allonguets per un castell ni per dos».

Burns. *L'islam sota els croats*, pàg. 61.

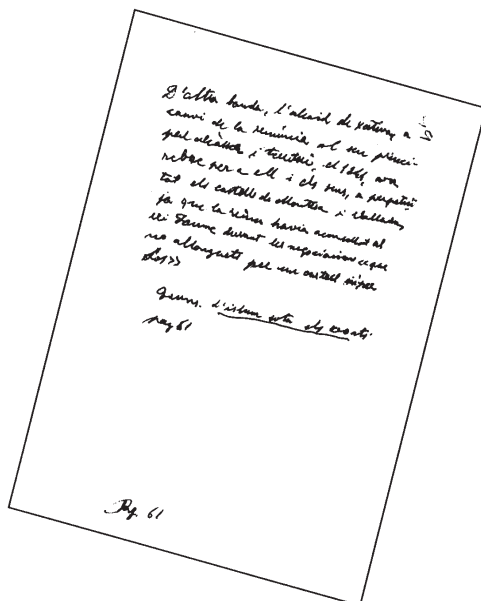
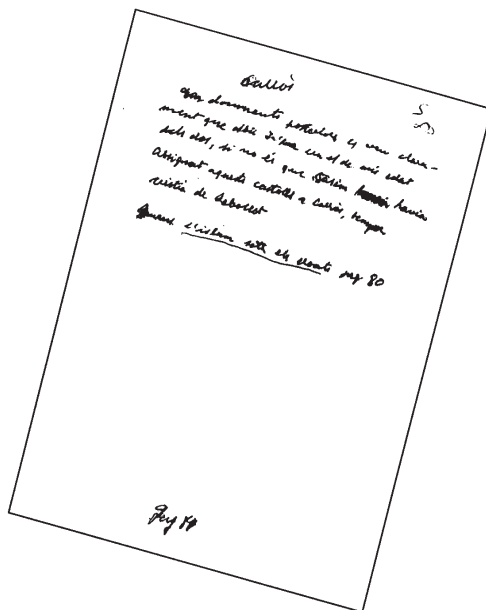
50

(1986-2000)

A Xàtiva, fou l'alcaid amb "los millors cent hòmens de la vila" els que van pendre formalment En Jaume per «Senyor».

"El vassallatge comunal i tributari", pàg. 26.

Burns. *L'islam sota els croats*, pàg. 26.

Divendres 13 de juny de 2025

18.00 h. Benviguda a les visites i persones invitades.

Exposició Francesc Ferrer Pastor (1918-2000)

18.30 h. Taula redona.

Hi intervindran

- Anna Ballester	- Vicent Artur Moreno
- Yago Carrilero	- Empar Millet
- Maria Conca	- Anna Oliver
- Francesc Ferrer Escrivà	- Sílvia Vilanova
- Anna Gascon	

19.00 h. *El senyor que xiuxiuejava paraules*,
per **Vicent Artur Moreno Giménez**.

20.00 h. Cloenda i comiat amb **Lluís Llach**.

www.acpv.cat | info@acpv.cat | 96 315 77 99 | Carrer Sant Ferran, 12 | 46001 | València